

Smidlertid er der jo en Opfattelse, hvorefter Rigsretten skulde være Overbevillingsmyndighed; man hører saa ofte fremsat, at Rigsretten — ja, jeg gaar ud fra, at denne Sag vil faae en Efterfølger, nemlig hvorvidt Spørgsmaalet skal indbringes for Rigsretten — ikke alene har at holde sig til, om Summen er bevilget eller ikke, saaledes, at Forseelsen, hvis der ikke har kunnet opnaas Bevilling, er givet, og der da maa idømmes Straf, men at den derhos har at undersøge disse Overfridelsers Hensigtsmæssighed, deres mulige Nytte og de Undstyldninger, som kunne tale for vedkommende Minister, hvilke det naturligtvis er Rigsdagens Sag at tage Hensyn til, naar den nægter eller vedtager Bevillingen. For denne Opfattelse, hvorefter Rigsretten skulde agere Overbevillingsmyndighed, har det ikke lidet at sige, om den kunde finde Et eller Andet i Udtalelser fra Den eller Hin, der særlig har staaet Sagens Forhandling nær, som kunde tale for deres Anskuelse og for Strafferighed for en saadan Behandling af Statens Formue. Jeg skal derfor for mit Vedkommende ikke sty at feie for min Dør, saaledes at denne Betragtning af Rigsretten som Overbevillingsmyndighed — jeg forudfatter nu, at man gaar den Vej — ikke skal hente nogenformelt Nytte af min Stilling til hele dette Spørgsmaal. Jeg var, som man veed, i sin Tid Medlem af en Kommission angaaende Theatret, og jeg var med til at foreslaa, at vi skulde se at faae en ny Theaterbygning for 500,000 Rdl., men jeg var enig med alle de øvrige Medlemmer af Theaterkommissionen i, at Staten ikke til dette Formaal burde yde Mere end 100,000 Rdl., enten som Gave eller som Laan. Det var den Gang hele Theaterkommissionens Indstilling, og under Theaterlovens Behandling stillede jeg Forslag i lignende Retning, hvilket blev vedtaget ved 2den Behandling af det Forslag, som senere blev til Lov. Det er derfor en Selvsølg, at jeg efter hele den Betragtning, jeg har været med til at gjøre gjældende i Theaterkommissionen, meget nødig saae, at Summen gik op til et saa betydeligt Beløb som det, der blev indsat i Theaterloven, nemlig 220,000 Rdl. foruden den gamle Theaterbygning med dens Grund. Dette med Hensyn til selve Theaterloven. Hvad angaar Theaterlovens Forstaaelse, hvad angaar den bindende Forpligtelse for den Minister, der vilde gennemføre Loven med Hensyn til det pekuniære Spørgsmaal, har jeg havt Leilighed til tydelig og klart at udtale mig og at benytte ærede Medlemmer til Fortolkning af, hvad der dermed skulde menes, som f. Ex. det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Ville), hvem det glæder os Alle at se i vor Midte idag, og ligeledes et tidligere æret Medlem her af Salen, C. B. Rimestad, som er bleven nævnt her idag. Jeg skal i saa Henseende henvise til, hvad jeg derom har sagt Sp. 1758, Folkethingstidenden for

Samlingen 1873—74. Jeg har der paavist, hvorledes man af Summen havde medtaget i Beregningen Alt, hvad der hørte til Theatrets Udstyrelse, Bænke, Pladser, Maskineri til Scenen, Planen, Tegninger o. s. v., og at den ærede daværende Minister havde udtalt sig uden at modificere dette. Det Spørgsmaal, at der forlangtes en Udgift til Maskineri og Dekorationer, som Mindretallet ikke vilde have med ind under Beløbet — om der et enkelt Sted kunde mangle Roden af et Træ eller Sligt — havde Intet at betyde. Ministeren havde saaledes fuld Forstaaelse af den bestemte Brug, hvortil Theatret, eller — dersom de Herrer ville betone Udtrykket — Theaterbygningen skulde bruges. — Hvad angaar Reserveconden, hvorom der er forhandlet, skal jeg, med den ærede Formands Tilladelse og saa oplæse et Par Sætninger fra den Forhandling, hvortil det ærede Medlem for Frederiksberg (Hall) sigtede, Sp. 4421 i Folkethingstidenden for Samlingen 1874—75: „I de fem Aar, som ere forløbene, siden Theaterloven blev vedtagen, har det overhovedet været min Stilling for mit Vedkommende at søge at gjøre det muligt for Theatrets Bestyrelse efter de fem Aars Forløb at staa med en smuk Reservecfond,“ — hvor er den henne? — „for at man da bedre og og friere kunde overveie, hvorvidt Theatrets Stilling til Staten i det Hele kunde blive en anden end ellers, og jeg gjorde mit Bedste baade som Medlem af Finantsudvalget og under Debatten her i Salen, for at formaa ærede Medlemmer til at føle det moralsk Bindende i hele den Situation, som var udgaet, ikke fra det nuværende Flertal, men fra et andet Flertal for fem Aar siden.“ Det vil erkjendes, at ærede Medlemmer, og navnlig mine specielle Meningsfæller i Arbejdet i de senere Aar, uagtet de i Finantsudvalget have været tilbøjelige dertil, og her i Salen have stillet Forslag derom, dog, navnlig efter min indtrængende Anmodning, ikke have lagt Bægt paa at faae nedsat Beløbet af Kapitalkontoen, Reserveconden, eller hvad man vil kalde den, fordi de toge imod den Betragtning, som jeg fremsatte, at det Beløb, der blev tilovers fra Theatrets Drift i disse 5 Aar, efter hele Stillingen maatte betragtes som lige saa sikkert — jeg sagde dengang, som om det laa i Sorø Mademis Kasse, men det er ganske vist, at det heller ikke var sikkert der, men lige saa sikkert, som de kunde ligge der, naar Ministeren ikke overstred sin grundlovsmæssige Berettigelse. Man spiede mig som sagt i denne Betragtning, og jeg gik ud fra den, fordi jeg var med til at dele den Anerkjendelse, som den daværende økonomiske Bestyrelse af Theatret nød for en i økonomisk Henseende hensigtsmæssig Drift, og fordi det lige overfor denne Bestyrelse vilde være lidet opmuntrende, om vi strax, naar der var opsamlet Noget, vilde tage det tilbage igjen. Paa disse Udtalelser af mig hørte den ærede daværende Minister, det ærede Medlem